

Bylo zvláštní, jak se ta věc pořád objevovala a zase mizela. Opravdu by se na to měl někoho zeptat, ale nebylo koho.

Ze zvyku panenku zvedl a naklonil ji.

„Máme tě rády,“ zanotovala.

Zkoumavě se zadíval do jejích prázdných očních důlků a do černé pusy ve tvaru šklebu. Koho napadlo nakreslit jí takový výraz? „Jo, jo, jasně, to říkáš pořád,“ poznamenal napůl pro sebe.

Odkud se tu vzala? Kdo ji vyrobil? Vznikla tady v továrně? Otočil ji, jestli na ní nenajde nějaké razítko nebo značku, která by napovídala něco víc o jejím původu.

„Vezmi mě s sebou domů,“ zaprosila.

„To říkáš pořád, ale kdykoli jsem připravený vyrazit domů, vždycky zmizíš. Vysíláš smíšené signály, panenko,“ řekl Stanley. Opravdu by měl šetřit hlasem. Dokázal už sotva šeptat. Znovu panenku naklonil.

„Vezmi mě s sebou domů.“

Stanley položil balerínu na stůl a sáhl po další pastilce do krku. „Něco ti řeknu. Nemůžu tě vzít domů, když mi pořád mizíš, ale když zůstaneš a budeš tu, až se probudím, můžeš jít domů se mnou.“ *To je skvělé, Stanley, pomyslel si. Domlouváš neživé věci.* Byl na tom vážně žalostně. Opřel se na židli a zavřel oči.

Stanley byl v práci, ale z nějakého důvodu byla zelenkavá světla, která obvykle osvětlovala chodby, zhasnutá. Vzpomněl si na školní výlet do jeskyně. Průvodce jim vysvětlil, že ryby v podzemním jezírku

jeskyně nemají oči, protože i kdyby je měly, byly by jim na nic. V jezírku byla příliš velká tma na to, aby něco viděly. Kolem něj teď byla přesně taková tma.

Cestu chodbou zdolal jen díky své baterce. Malé kroužky světla si razily cestu černočernou tmou a střídavě dopadaly na stěny, kovové dveře i na podlahu před ním. Copak byla celá budova bez elektřiny? přemýšlel. Určitě ne, protože za zamčenými kovovými dveřmi stále slyšel rachot a řinčení strojů.

Měl neodbytný pocit, že něco není v pořádku. Potřeboval se dostat do kanceláře, aby zjistil, zda fungují bezpečnostní monitory, nebo zda jsou kvůli výpadku proudu nefunkční. Pokud ano, hádal, že bude muset ve tmě obejít všechny východy a zkontrolovat, zda jsou zabezpečené. Posvítíl si baterkou před sebe. Stál před dveřmi do své kanceláře s nápisem „Kancelář ostrahy“. Čtečka jeho bezpečnostního odznaku nefungovala, a tak použil klíč, který si schovával pro případ nouze.

V místnosti byla stejná tma jako ve zbytku budovy. Všechny monitory byly vypnuté. Posvítíl si baterkou kolem sebe. Všechno se zdálo být tam, kde normálně: stůl, židle, skříňka na dokumenty. Přesunul kužel světla do levého rohu místnosti.

Paprsek ozářil tvář. Ale nebyla to lidská tvář.

Byla to tvář obrovské zvířecí loutky – možná medvěda? – s motýlkem pod krkem a cylindrem na hlavě. Jakmile na něj dopadlo světlo Stanleyho baterky, jeho obličej se uprostřed rozpůlil a odhalil odpornou kovovou lebku plnou svíjejících se drátů a kabelů. Zírala na Stanleyho prázdnými, vypoulenými očima a pak se na něj vrhla a její čelisti secvakly.